

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/129/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7208232757
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7208232757.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobkyne E. R., nar. X.XX.XXXX, bytom v Q., H. nám. XX, proti žalovanému R. R., nar. XX.X.XXXX, bytom v Q., R. 18, zastúpený JUDr. Jozefom Göblom, advokátom so sídlom v Košiciach, Jantárova 30, o vyriadenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II z 26. mája 2017, č. k. 13C/165/2008 - 564

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom z vecí, ktoré mali žalobkyňa a žalovaný v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov prikázal A. do výlučného vlastníctva žalobkyne:

1. hneďú obývaciu stenu v zostatkovej hodnote 0 eur,
2. trojobraz v drevenom ráme s kameňmi a pieskom v zostatkovej hodnote 0 eur,
3. vázu zelenú v zostatkovej hodnote 0 eur,
4. 2 ks hlinenej veľkonočnej keramiky v zostatkovej hodnote 0 eur,
5. plechovú dózu v zostatkovej hodnote 0 eur,
6. 2 ks sklenených koktailových pohárov v zostatkovej hodnote 0 eur,
7. 4 ks sklenených poldecových pohárov v zostatkovej hodnote 0 eur,
8. 3 ks bambusových žalúzií v zostatkovej hodnote 0 eur,
9. oranžovú sedaciu súpravu v zostatkovej hodnote 0 eur,
10. práčku zn. Whirlpool v zostatkovej hodnote 0 eur,
11. sporák zn. Mora v zostatkovej hodnote 0 eur,
12. digestor zn. Whirlpool v zostatkovej hodnote 0 eur,
13. sendvičovač zn. Philips v zostatkovej hodnote 0 eur,
14. jedálenskú bielo-kremovú súpravu v zostatkovej hodnote 0 eur,
15. sklenené dózy v zostatkovej hodnote 0 eur,
16. plechové dózy v zostatkovej hodnote 0 eur,
17. otvárač na konzervy zn. Tescoma v zostatkovej hodnote 0 eur,
18. škrabku zn. Tescoma v zostatkovej hodnote 0 eur,
19. otvárač na fľaše zn. Tescoma v zostatkovej hodnote 0 eur,
20. ručný mlynček na kávu v zostatkovej hodnote 0 eur,
21. 4 obrazy v drevenom ráme z kuchyne v zostatkovej hodnote 0 eur,
22. skriňovú spáľňovú zostavu pozostávajúcu z 3 skriň v zostatkovej hodnote 0 eur,

23. 2 ks nástenných chodbových lúč v zostatkovej hodnote 0 eur,
24. mikrovlnná rúra zn. Whirlpool v zostatkovej hodnote 0 eur,
25. videorekordér zn. Sony v zostatkovej hodnote 0 eur,
26. televízor zn. Philips v zostatkovej hodnote 0 eur,
27. hrniec wok v zostatkovej hodnote 0 eur a
28. nástenné hodiny v zostatkovej hodnote 0 eur.

B. do výlučného vlastníctva žalovaného:

1. 2 ks hliníkových rámov na fotky v zostatkovej hodnote 0 eur,
2. kovovú policu v zostatkovej hodnote 0 eur,
3. vysávač zn. AEG v zostatkovej hodnote 0 eur,
4. minivežu zn. KENWOOD v zostatkovej hodnote 0 eur,
5. 6 ks čierno-strieborných pohárov v zostatkovej hodnote 0 eur,
6. slúchadlá zn. Sony v zostatkovej hodnote 0 eur,
7. videokameru zn. Sony v zostatkovej hodnote 0 eur,
8. chladničku s mrazničkou zn. Eurotech v zostatkovej hodnote 0 eur,
9. počítačový stolík v zostatkovej hodnote 0 eur,
10. počítač s monitorom v zostatkovej hodnote 0 eur a
11. fotoaparát zn. Olympus v zostatkovej hodnote 0 eur (výrok I)

Dlh z nezaplátenej pôžičky poskytnutej Slovenskou sporiteľňou, č. úveru 0445142650 zo dňa 21.7.2003, postúpený EOS KSI Slovensko, s.r.o. ako novému veriteľovi prikázal na úhradu žalobkyni vo výške 1.538,45 eura s prísl. a na úhradu žalovanému vo výške 1.538,45 eura s prísl. (výrok II). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie jej podielu na bezpodielovom spoluvlastníctve manželov sumu 2.472,91 eura v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III). Rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (výrok IV) a zároveň stranám uložil povinnosť zaplatiť štátu na účet Okresného súdu Košice II trovy konania, a to žalobkyňa vo výške 12,- eur a žalovaný vo výške 12,- eur, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok V).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva jej a žalovaného. Žalovaný sa k návrhu na vyporiadanie BSM súdom pripojil. Súd prvej inštancie rozsudkom z 25. septembra 2013, č. k. 13C/165/2008-336 prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne hnutelné veci uvedené ako položky I. 1. - 28. a do výlučného vlastníctva žalovaného veci uvedené ako položky II. 1. - 11. a zároveň prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného aj sumu 4.647,15 eura, získanú za predaj osobného motorového vozidla Fiat Marea. Uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie jej podielu 2.323,57 eura (70.000,- Sk) a to titulom vyporiadania hnutelných vecí. Uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému 2.697,- eur (81.250,- Sk) ako čiastku vynaloženú zo spoločného majetku na jej oddelený majetok, v danom prípade výlučný spoluvlastnícky podiel žalobkyne na nehnuteľnosti - byte, na úhradu pôžičky na úhradu kúpnej ceny bytu, splatené zo spoločných finančných prostriedkov. Zároveň súd uložil týmto rozsudkom žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.973,55 eura (59.470,40 Sk), ako čiastku vynaloženú z výlučných finančných prostriedkov žalobkyne na zaplatenie spoločných dlhov. Dlh z nezaplátenej pôžičky poskytnutej Slovenskou sporiteľňou, č. úveru XXXXXXXXXX zo dňa 21.7.2003, postúpený veriteľovi EOS KSI Slovensko, s.r.o., prikázal na úhradu vo výške 1.538,45 eura žalobkyni a v tej istej výške 1.538,45 eura na úhradu žalovanému. Dlh z pôžičky poskytnutej Slovenskou sporiteľňou, č. úveru XXXXXXXXXX zo dňa 24.7.2003, uhradený dňa 27.1.2010 ručiteľkou O. K. vo výške 6.392,72 eura, prikázal na úhradu vo výške 3.196,36 eura žalobkyni a v takej istej výške 3.196,36 eura na úhradu žalovanému. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania a uložil im povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet tamojšieho súdu súdny poplatok a nahradiť štátu, opätovne na účet tunajšieho súdu, trovy konania. Na základe odvolaní podaných žalobkyňou aj žalovaným, odvolací súd uznesením z 26. mája 2016, č. k. 3Co/227/2014-494, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie. Súdu prvej inštancie) vytkol, že postupom súdu bola stranám sporu odňatá možnosť konať pred súdom, keď súd prvej inštancie neprihliadol na sumu, ktorú si žalobkyňa uplatňovala v podaní z 28.6.2012, ako jej podiel zo sumy, ktorá sa zo spoločného majetku použila na splatenie výlučného záväzku žalovaného voči Sociálnej poisťovni a v odôvodnení rozsudku sa tiež nevyporiadal so skutočnosťou, prečo túto sumu do rozhodnutia nepoňal. Zároveň súdu prvej inštancie vytkol, že žalovaný už vo vyjadrení k žalobnému návrhu na vyporiadanie BSM uvádzal pri pôžičkách aj príslušenstvo, na čo súd bez uvedenia dôvodu neprihliadol a tiež neuviedol žiaden dôvod, prečo sa nevyporiadal s jeho stanoviskom k vyporiadaniu BSM predloženým súdu jeho právny zástupcom listami z 2.1.2013, z 22.5.2013 a z 28.8.2013. Odvolací súd konštatoval, že súd

prvej inštancie na prejednávanej vec aplikoval relevantné právne ustanovenia, nesprávne ich však vyložil a nezaoberal sa dostatočne každou okolnosťou, na ktorú účastníci poukázali a ktorá bola podstatná pre rozhodnutie vo veci, pričom tento svoj postup riadne neodôvodnil a preto jeho rozhodnutie nie je správne a zákonné. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení akcentoval, že v prípade, ak po zániku BSM došlo k platnému prevodu vlastníctva niektorých vecí, do vyporiadania treba zahrnúť hodnotu prevodom zaň získanú, vyjadrenú spravidla peňažným ekvivalentom, pričom BSM je potrebné vyporiadať ako celok, vrátane určenia len jednej sumy na vyrovnanie podielu niektorému z manželov (resp. aj nahradenie toho, čo bolo z výlučných prostriedkov niektorého z manželov použité na nadobudnutie vecí do BSM, alebo naopak, čo bolo z prostriedkov BSM použité na nadobudnutie vecí do výlučného vlastníctva niektorého z manželov), nie vyporadúvať v samostatných výrokoch rozsudku jednotlivé veci, resp. finančné čiastky (napr. získané z odpredaja vecí niektorým z manželov), tak ako to urobil v preskúmvanej veci súd prvej inštancie.

3. Po vrátení vecí a doplnení listinných dôkazov žalovaným zo spisov tamojšieho súdu sp. zn. 41C/26/2010 a 25P/249/2009 (č. l. 553 - 561 spisu) a listinných dôkazov (č. l. 534 - 547 spisu) súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval ust. § 143, § 145 ods. 1, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, § 150, § 853 zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), ďalej poukázal na ust. § 151 ods. 1, § 186 ods. 2, § 191 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ako aj na teoretické východiská, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal [R 30/1984, R 60/1966, (Z IV., str. 495)] a konštatoval, že o vyporiadani huteľných vecí rozhodol na základe návrhov strán s tým, že podľa ich zhodných tvrdení bola zostatková hodnota vecí nulová, teda v rámci vyporiadania aktív BSM boli podiely oboch strán rovnaké, bez potreby vyrovnania podielov. Do vyporiadania BSM súd prvej inštancie nezahrnul sumu 140.000,- Sk/4.647,15 eura získanú žalovaným za predaj motorového vozidla Fiat Marea. K prevodu vlastníctva motorového vozidla došlo pred zánikom BSM a finančné prostriedky za prevod získané boli spotrebované za trvania manželstva, pričom žalovaná opak, t.j. že by neboli spotrebované, nepreukázala. V prípade úverov poskytnutých veriteľkou SLSP (č. XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX a XXXXXXXXXXXX) mal súd prvej inštancie za preukázané, že boli úverové zmluvy uzavreté za trvania manželstva obidvomi manželmi, preto sa jednalo o spoločné dlhy. V prípade úveru poskytnutého na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 4.12.2012 bol podľa oznámenia SLSP zostatok úveru ku dňu zániku BSM vo výške 40.053,50 Sk. Po zániku BSM bol úver v celom rozsahu, vrátane príslušenstva, splatený bezhotovostne z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX s názvom R. E.. Nebolo sporné, že sa jednalo o účet žalobkyne, ktorá z neho, podľa výpisu z úverového účtu poskytnutého SLSP (č.l. 209), splatila poskytnutý úver vo výške celkom 46.975,40 Sk, t.j. žalobkyňa zo svojich výlučných prostriedkov uhradila spoločný dlh a preto je povinný žalovaný nahradiť jej 1 ňou zaplatenej sumy, t.j. 23.487,70 Sk/779,65 eura. V prípade úveru poskytnutého na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.7.2003 bol podľa oznámenia SLSP zostatok úveru ku dňu zániku BSM vo výške istiny 59.318,10 Sk a úrokov 514,72 Sk. Po zániku BSM bol úver nepravidelne splácaný bezhotovostne z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Z výpisu z úverového účtu poskytnutého SLSP (č.l. 198) vyplynulo, že na úver boli vo vymedzenom účtovnom období od 27.12.2005 do 31.12.2008 uhradené z účtu označeného U.S. Steel Košice (zamestnávateľom žalobkyne) splátky vo výške 21.933,- Sk, konkrétne sa jednalo o splátku zo dňa 10.7.2006 vo výške 13.975,-Sk a splátku zo dňa 7.8.2006 vo výške 7.958,- Sk. Opätovne žalobkyňa zo svojich výlučných finančných prostriedkov uhradila spoločný dlh a preto je povinný žalovaný nahradiť jej 1 ňou zaplatenej sumy, t.j. 10.996,50 Sk/364,02 eura. Podľa oznámenia SLSP bol tento úver č. 0445142650 postúpený 10. decembra 2009 firme EOS KSI Slovensko, s.r.o., došlo k odpisu istiny 1.839,77 eura, odpisu úrokov 325,81 eura + odpisu úrokov z omeškania 451,93 eura. Výzvou vyhotovenou EOS KSI Slovensko, s.r.o. zo dňa 25.10.2011, ktorú predložil žalovaný, mal súd za preukázané, že postupník (nový veriteľ pohľadávky) vyzval žalovaného na úhradu celkom dlžnej sumy 3.076,89 eura z titulu pohľadávky nadobudnutej od SLSP, VS 445142650. Súd prvej inštancie tento spoločný dlh z nezaplatenej pôžičky (zohľadniac to, že premlčacia doba v prípade tohto dlhu už mohla uplynúť) prikázal na úhradu žalobkyne vo výške 1.538,45 eura s prísl. a na úhradu žalovanému v tej istej výške 1.538,45 eura s prísl. a to vychádzajúc z ust. § 150 Obč. zák., ktorý bolo nutné primerane použiť na vyporiadanie spoločných dlhov, podľa ktorého mali by sa manželia podieľať zásadne na spoločných dlhoch v rovnakom pomere, v akom sa podieľajú na spoločnom majetku. V prípade úveru poskytnutého na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. 0445139806 zo dňa 24.7.2003 bol podľa oznámenia SLSP zostatok úveru ku dňu zániku BSM vo výške istiny 147.009,20 Sk a úroky 1.149,97 Sk. Po zániku BSM bol uvedený úver do postúpenia pohľadávky dňa 10.12.2009 nepravidelne splácaný bezhotovostne z účtu č. 2003600318/8130 s názvom U.S. Steel Košice. Výpisom z úverového účtu č. XXXXXXXXXXX (č.l.218) za účtovné obdobie od 27.12.2005 do 31.12.2008 bolo

preukázané, že celkom boli na úver zaplatené z uvedeného účtu splátky vo výške 50.002,- Sk, a to dňa 10.7.2006 splátka vo výške 9.174,- Sk, dňa 7.8.2006 splátka vo výške 7.957,- Sk, dňa 8.9.2006 splátka vo výške 18.114,- Sk a dňa 6.10.2006 splátka vo výške 10.769,- Sk. Jednalo sa o úhradu splátok zrážkami zo mzdy žalobkyne, ktoré vykonával jej zamestnávateľ, voči ktorému tvrdeniu žalobkyne žalovaný neprotestoval a s ktorým tvrdením žalobkyne korešponduje prehľad zrážok zo mzdy žalobkyne, ktorý vyhotovil jej zamestnávateľ U.S. Steel Košice s.r.o. zo dňa 10.11.2011, podľa ktorého prehľadu bola zo mzdy žalobkyne zrazená v prospech oprávnenej SLSP, č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX, suma 51.379,- Sk. Pokiaľ sa jedná o rozpor medzi sumou, ktorú ako zrazenú oznámil zamestnávateľ žalobkyne a medzi sumou vyplývajúcou z výpisu z úverového účtu v SLSP, žalobkyňa prostredníctvom právnej zástupkyne uviedla, že bude rešpektovať závery tak, ako vyplývajú z listinných dôkazov predložených SLSP. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobkyňa zo svojich výlučných prostriedkov uhradila na spoločný dlh manželov sumu 50.002,- Sk, preto je žalovaný povinný nahradiť jej 1 ňou zaplatenej sumy, t.j. 25.001,- Sk/829,88 eura. Zostatok úveru č. XXXXXXXXXXX bol podľa oznámenia SLSP postúpený 10. decembra 2009 firme EOS KSI Slovensko, s.r.o., a to odpis istiny 4.527,48 eura + odpis úrokov 700,30 eura + odpis úrokov z omeškania 976,98 eura. Nebolo medzi stranami sporné, že zostatok tohto úveru vo výške 6.392,72 eura uhradila novému veriteľovi EOS KSI Slovensko, s.r.o. dňa 27.1.2010 ručiteľka, O. K.. Následne žalobkyňa z vlastných (oddelených) finančných prostriedkov nahradila ručiteľke ručiteľkou veriteľovi EOS KSI Slovensko poskytnuté plnenie 6.392,72 eura, pričom sa jednalo o spoločný dlh žalobkyne a žalovaného, preto má žalobkyňa právo, aby jej žalovaný uhradil 1 z ňou uhradenej sumy 6.392,72 eura ručiteľke, t.j. sumu 3.196,36 eura. Súd prvej inštancie mal tiež preukázané, že 4. júla 2000 (vychádzajúc z dátumu uvedeného na Uznaní dlhu) uzavrela žalobkyňa so svojím zamestnávateľom VSŽ Oceľ a.s. Košice Zmluvu o poskytnutí návratnej pôžičky na kúpu bytu do vlastníctva, ktorá jej bola poskytnutá vo výške 250.000,- Sk ako účelová pôžička na zakúpenie bytu, konkrétne označeného v čl. I. zmluvy. Zo zhodných tvrdení strán vyplynulo, že za poskytnuté finančné prostriedky z pôžičky od zamestnávateľa nadobudla žalobkyňa výlučný spoluvlastnícky podiel vo výške 1 na byte č. 03 v Q. na H. V. XX.. Skutočnosť, že sa jedná o výlučný spoluvlastnícky podiel žalobkyne na nehnuteľnosti, mali strany za nespornú. Predloženým Stavovým výpisom pôžičky (čl. 179) vzal súd prvej inštancie za preukázané, že za trvania manželstva žalobkyňa použila spoločné finančné prostriedkov patriace do BSM (mzdu žalobkyne vo výške 162.500,- Sk) na zaplatenie predmetnej pôžičky. Nakoľko sa jednalo o použitie spoločných finančných prostriedkov na nadobudnutie výlučného majetku jedným z manželov, je tento manžel, v danom prípade žalobkyňa, povinná nahradiť do spoločného majetku to, čo sa použilo na jej výlučný majetok, teda sumu 162.500,- Sk. Súd sa nestotožnil s názorom žalobkyne, že predmetom vyporiadania mala byť len suma 127.500,- Sk/4.216 eura, ktorú zaplatila zamestnávateľovi na splatenie poskytnutej pôžičky do októbra 2004, teda do času vedenia spoločnej domácnosti so žalovaným, pretože BSM zaniklo až rozvodom manželstva účastníkov. Z tejto sumy 162.500,- Sk/5.394,01 eura patriacej do spoločného majetku, prináleží 1, t.j. 81.250,- Sk/2.2.697,- eur žalovanému, ktorú je žalobkyňa povinná zaplatiť žalovanému ako náhradu toho, čo sa zo spoločného majetku použilo na jej výlučný (oddelený) majetok. Súhrnom vyššie uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný je povinný nahradiť žalobkyňu celkom 5.169,91 eura (779,65 + 364,02 + 829,88 + 3.196,36) a žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanému sumu 2.697,- eur; po započítaní týchto súm vo výške, v ktorej sa kryjú (2.697,- eur), zostáva žalovanému zaplatiť na vyrovnanie podielov z titulu vyporiadania BSM žalobkyňu sumu 2.472,91 eura (výrok III napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie).

4. Okrem vyporiadania huteľných vecí a spoločných dlhov, ktoré sa stali predmetom vyporiadania, uvádzal žalovaný, že spoločným dlhom sú aj dlhy voči veriteľovi VÚB a.s. z titulu poskytnutých úverov č. 501424221 a 1974555156 a žiadal tiež, aby sa mu nahradilo to, čo zo svojho výlučného majetku použil na uhradenie spoločných dlhov, a to dlhov voči veriteľovi CETELEM a voči manželom Orlovským. Pri označených dlhoch však súd prvej inštancie nemal preukázané, že by sa jednalo o spoločné dlhy, resp. že vôbec vznikli (uvádzaná pôžička od manželov Orlovských) a ani nemal preukázané, že by peňažné prostriedky z pôžičiek uzavretých žalovaným (úvery z VÚB a pôžička z CETELEM) boli vynaložené na spoločný majetok (tzv. vnos), preto o nich pri vyporiadaní BSM nerozhodoval. V prípade úveru č. XXXXXXXXXXX poskytnutého VÚB bankou, mal súd na základe oznámenia banky listom zo dňa 5.3.2012 preukázané, že sa jedná o nepovolené prečerpanie debetu na účte č. 1974555156/0200, z ďalšieho oznámenia banky listom zo dňa 21.5.2013 vyplynulo, že sa jednalo o účet evidovaný na meno R. R.. Z výpovede žalovaného na pojednávaní konanom 17. apríla 2013 vyplynulo, že sa jednalo o jeho osobný účet, ktorý si zriadil len on sám po odšťahovaní zo spoločnej domácnosti a ku ktorému účtu bola mu vydaná aj platobná karta, ktorú používal len on a čerpal prostredníctvom nej finančné prostriedky z účtu v priebehu mesiacov 9-10/2005 pre svoje výlučné účely a na bežnú spotrebu. Keďže sa jednalo

pri zriadení osobného účtu s povoleným prečerpaním o právny úkon len jedného z manželov, v zmysle ustálenej judikatúry nepotreboval k nemu súhlas druhého manžela, aj keď nešlo o bežnú vec, lebo na základe takejto zmluvy boli finančné prostriedky ešte len čerpaním prostredníctvom úverovej karty nadobúdané do BSM. Z takejto zmluvy je preto zaviazaný len žalovaný, ktorý ju ako dlžník uzavrel, preto súd nemal za to, že nepovoleným prečerpaním vznikol spoločný dlh manželov, navyše keď žalobkyňa o tom ani nemala žiadne vedomosti. Ak by bol žalovaný preukázal, že za čerpané úverové prostriedky nadobudol hnutelné resp. nehnuteľné veci, patrili by tieto do BSM (vnos) a boli by mohli byť predmetom vyporiadania BSM. Nič také však žalovaný v konaní nepreukázal. O spoločný dlh sa podľa záveru súdu prvej inštancie nejedná ani v prípade dlhu voči CETELEM, ktorý vznikol čerpaním finančných prostriedkov na základe poskytnutej úverovej karty s tým, že opätovne zmluvu uzavrel len žalovaný, len on požiadal o vydanie úverovej karty a len jemu bola vydaná, aj keď za trvania manželstva. Nejednalo sa preto o splatenie spoločného dlhu manželov, ale len o záväzok žalovaného. V prípade uplatneného nároku žalovaného, aby sa mu uhradilo to, čo zo svojho vynaložil na úhradu spoločného dlhu voči manželom Orlovským, vzniknutého titulom poskytnutia finančnej pôžičky vo výške 150.000,- Sk, ktorú žalovaný tvrdil, že splatil formou zrážok zo svojej mzdy po zániku BSM, aj keď pôžička bola poskytnutá za trvania manželstva, nemal súd preukázané ani len poskytnutie pôžičky. Pôžička je reálny kontrakt a v prípade popierania poskytnutia pôžičky žalobkyňou, pričom súd prvej inštancie nemal za dôkaz o jej poskytnutí žalovaným predložené uznanie dlhu voči veriteľovi N., ani s ním uzatvorenú dohodu o zrážkach zo mzdy, ani potvrdenie jeho zamestnávateľa o vykonaných zrážkach a ani čestné prehlásenie podpísané I. N., ako jednou z údajných veriteľov o poskytnutí pôžičky.

5. S poukázaním na ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP súd prvej inštancie rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, keďže tak žalobkyňa, ako aj žalovaný dostali polovicu podielu BSM, preto sa nedá hovoriť o úspechu, či neúspechu v spore. Zároveň s poukázaním na ust. § 258 ods. 1 a § 259 CSP priznal štátu právo na náhradu trov konania, ktoré mu vznikli vo výške 24,- eur úhradou vecných výdavkov Slovenskej sporiteľni, a.s. z finančných prostriedkov štátu za poskytnutie informácií. Na náhradu týchto zaviazal obe strany sporu rovnakým dielom po 12,- eur, podľa pomeru ich úspechu vo veci.

6. Proti tomuto rozsudku (voči výroku II, III a V) podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, z ktorého vyplýva návrh, aby odvolací súd rozsudok rozhodol tak, že dlh z nezaplatennej pôžičky poskytnutej Slovenskou sporiteľňou č. úveru 0445142650 zo dňa 21.7.2003, postúpený EOS KSI Slovensko, s.r.o., ako novému veriteľovi, prikazuje na úhradu žalobkyňi vo výške 1.538,45 eura s prísl. a na úhradu žalovanému vo výške 1.538,45 eura s prísl., ďalej, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi na vyrovnanie jej podielu na bezpodielovom spoluvlastníctve manželov sumu 2.472,91 eura a žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému na vyrovnanie jeho podielu na bezpodielovom spoluvlastníctve manželov sumu 4.455,59 eura s prísl. (VÚB, a.s.) a 4.979,10 eura (Orlovský) obaja v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku a že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Poukázal predovšetkým na záverečné zhrnutie žalovaného z 28. augusta 2013, v ktorom vysvetlil podrobne čerpanie a použitie stále neuznaných pasív z jeho strany, tzv. úverov z VÚBky. Ide o dva úvery, resp. záväzky voči VUB banke, ktoré doposiaľ neboli zdokladované. Flexi pôžička ku dňu 13.11.2005, teda v čase ešte pred rozvodom, bola vo výške 35.000,- SK. Dňa 13.12.2005 vložil žalovaný hotovostný vklad vo výške 2.240,- Sk s poplatkom 70,- Sk, spolu 2.310,- Sk k účtu vedenému v SLSP, a.s. č. XXXXXXXXXXXX, dňa 13.12.2012 k účtu vedenému v SLSP, a.s. č. XXXXXXXXXXXX sumu 31.849,50,- Sk s poplatkom 70,- Sk, spolu 31.919,50 Sk. Po zrátaní oboch čiastok je to spolu 34.229,50 Sk. Z uvedeného vyplýva, že tieto finančné prostriedky použité z tzv. Flexipôžičky z VÚB boli použité na čiastočné splatenie spoločných dlhov žalobkyne a žalovaného v SLSP. Patria teda jednoznačne do celkovej masy BSM, a nie ako tvrdí žalobkyňa, že o nich nevedela, prípadne, že prostriedky z Flexipôžičky použil výlučne žalovaný pre svoju potrebu. Pokiaľ ide o povolené prečerpanie na tzv. Flexi účte vo VÚB, a.s. k 30.11.2005 vo výške 49.508,- Sk, odvolateľ poukázal na potvrdenia od zamestnávateľa U.S. Steel Košice, s.r.o. zo dňa 22.09.2011, ktoré potvrdzujú, že žalovaný mal pravidelné zrážky zo mzdy vo výške 21.119,- Sk k účtu vedenému v SLSP, a.s. č. XXXXXXXXXXXX a vo výške 31.890,- Sk k účtu vedenému v SLSP, a.s. č. XXXXXXXXXXXX, čo je spolu 53.009,- Sk. Čiže, ak mal zrážky na úhradu spoločných dlhov vedených v SLSP, a.s., ktoré zrealizoval zamestnávateľ, reálne nedostal žiadnu výplatu, povolené prečerpanie predstavuje práve túto stratu, toto popieranie záväzkov voči VÚB zo strany žalobkyne, o ktorých údajne nevedela, je len účelové. Navyše, v čase čerpania oboch týchto úverov/pôžičiek neboli ešte žalobkyňa a žalovaný rozvedení a stále trvalo bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Tieto pasíva teda patria do BSM a mali by byť

tak isto predmetom vyporiadania. Uviedol, že k uvedeným skutočnostiam predložil prvoinštančnému súdu potvrdenia, s ktorými sa nevyporiadal, poprel celé úvery z VÚBky a nezohľadnil skutočnosť, že žalovaný použil na čiastočné splatenie spoločných dlhov žalobkyne a žalovaného v SLSP tieto prostriedky získané z VÚB a.s.. Tieto pasíva teda patria do BSM a mali by byť takisto predmetom vyporiadania. Ak sa použil celý príjem/mzda žalovaného na úhradu spoločných dlhov pochádzajúcich z manželstva, teda zamestnávateľ zrazí 90% z výplaty žalovaného a poukáže veriteľovi, ostáva žalovaný bez možnosti doslova prežiť daný mesiac. A toto sa stalo opakovane. Jedinou možnosťou je si požičať a tak preklenúť toto obdobie. Preto žalovaný použil v rámci účtu vo VÚB tzv. prečerpanie a tiež využil tzv. flexipôžičku. Nešlo o svojvoľné čerpanie finančných prostriedkov. V danom prípade by mal podľa názoru žalovaného konajúci súd tak isto zohľadniť otázku dobrých mravov. V neposlednom rade odvolateľ nesúhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie ani v otázke pôžičky poskytnutej manželmi Orlovskými, ktorú spochybňuje žalobkyňa a tvrdí, že o nej nevedela, resp. že ide o účelový dôkaz predložený žalovaným. Zdôraznil, že manželia Orlovskí boli pôvodnými známymi a priateľmi žalobkyne, ktorá ich zoznámila so svojim vtedajším manželom - žalovaným. Už v konaní o rozvod žalovaný uviedol, že ostal doslova „s igelitkou na ulici“, preto nedisponuje žiadnymi dôkazmi. Aj preto nemôže odporca predložiť pôvodnú zmluvu o pôžičke. Napriek tomu, že žalobkyňa nejavila absolútne záujem o splatenie ich spoločného dlhu voči manželom Orlovským, žalovaný to vzal na seba, uznal tento dlh čo do dôvodu a výšky a splatil celý dlh formou zrážok zo mzdy, o čom konajúcemu súdu predložil dôkaz. Navyše to manželia Orlovskí potvrdili aj svojim čestným prehlásením, ktoré doložili konajúcemu súdu. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené považuje žalovaný toto pasívum BSM za jasné a preukázané. Navyše presne špecifikoval po výzve súdu veci, ktoré boli nadobudnuté, resp. kúpené do spoločnej domácnosti žalobcu a žalovanej počas trvania ich BSM z pôžičky poskytnutej manželmi Orlovskými. Išlo o žalúzie hliníkové suma 6.000,- Sk, sedacia súprava oranžová suma 32.000,- Sk, súprava nožov suma 7.000,- Sk, jedálenský stôl a 4 stoličky suma 12.000,- Sk, videokamera SONY suma 15.000,- Sk, chladnička Eurtech suma 18.000,- Sk, fotoaparát Olympus suma 5.000,- Sk, dovolenka v Chorvátsku suma cca 40.000,- Sk, spolu 135.000,- Sk. Zvyšok bol použitý na bežný chod domácnosti, každodenné výdavky a aj na splatenie iných spoločných záväzkov. Poukázal aj na podanie žalovaného doručené súdu prvej inštancie 2. septembra 2013. Žalobkyňa dnes tvrdí, že o tomto dlhu nemá vedomosť, pretože je to pre ňu v súčasnej situácii výhodné, napriek tomu neodmieta ponechať si hnutelné veci zakúpené z tejto pôžičky a užívať ich. Súd prvej inštancie sa nevyporiadal so všetkými argumentmi a námietkami žalovaného a jeho rozhodnutie je tak v podstate nepreskúmateľné, čím odníma žalovanému možnosť konať pred súdom.

7. Žalobkyňa ostala v odvolacom konaní nečinná.

8. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov [§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP] a rozsudok vo veci samej, ako aj v súvisiacich výrokoch o trovách konania, potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP, ako vecne správny. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach po predchádzajúcom zverejnení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a webovej stránke súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

9. Odvolateľ svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť procesného postupu prvoinštančného súdu z hľadiska rešpektovania práva na riadne odôvodnenie rozsudku.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv, a nie hmotnoprávných nárokov strán. Po posúdení dospel odvolací súd k záveru, že tento žalobcom uplatnený odvolací dôvod nebol naplnený, pretože súd prvej inštancie svojím postupom neodňal stranám možnosť konať pred súdom.

11. V prvom rade je z pohľadu odvolacieho súdu nutné uviesť, že účastník konania má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (§ 220 CSP). Úvahy súdu o skutkových, ale aj právnych záveroch musia byť

riadne a zrozumiteľne odôvodnené tak, aby nevznikli pochybnosti o zákonnosti rozhodnutia najmä zo strany účastníkov konania, ktorým je takéto rozhodnutie určené. Nie je sporné, že nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá zásah do práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Otázne však zostáva, či zároveň ide o nesprávny procesný postup, ktorým súd prvej inštancie znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa výkladu Najvyššieho súdu SR nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť a prípustnosť dovolania. V rámci tohto výkladu možno poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 5. decembra 2013, sp. zn. 3 Cdo 18/2013, v ktorom najvyšší súd odkazuje na judikát R 111/1998, podľa ktorého nedostatočné odôvodnenie je tzv. inou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.. Môže teda založiť dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v procesnej úprave, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. I naďalej teda z pohľadu odvolacích dôvodov nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP [z hľadiska podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP, do 30. júna 2016 ust. § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.] len v celkom ojedinelých (extrémnych) prípadoch, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Za procesnú vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP [§ 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.] teda nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa (por. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/84/2017 zo dňa 25.10.2017). Podobne Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 551/2012 uviedol, že „ústavný súd sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f) O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.“.

13. Zároveň je však potrebné mať na zreteli to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. 11. 2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011)

14. V tejto súvislosti možno upozorniť aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. apríla 2006, sp. zn. II. ÚS 98/06-11, v zmysle ktorého súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka, vrátane jeho dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivé súdne konanie.

15. Odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje odvolací súd za dostatočné a presvedčivé, preto uvedená odvolacia námietka žalovaného nemôže obstať; túto odvolací súd chápe ako subjektívny prejav nespokojnosti žalovaného s výsledkom v spore, ktorá skutočnosť však nemôže žalovanému prívodiť priaznivejší výsledok v spore v odvolacom konaní. Právo na spravodlivý súdny proces totiž neznamená právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, resp. právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ani Ústavný súd Slovenskej republiky nemá dôvod doň zasahovať (pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 50/04).

16. Odvolateľ vo svojom odvolaní uplatnil tiež odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalovaného vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené a uplatnené odvolacie dôvody nie sú preukázané. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne závery o právach a povinnostiach sporových strán. Uplatnený nárok správne právne posúdil a dospel k správnym záverom, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto rozsudok vo veci samej, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

18. Podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto v podrobnostiach odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalovaného nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé prívodiť zmenu rozsudku.

19. Základom potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu bola právna úprava obsiahnutá v ust. § 387 ods. 2 CSP s poukazom na právny názor vyslovený v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/2009 a v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 170/2005, v intenciách ktorých pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a preto postačuje len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku, ktoré v tejto konkrétnej veci reaguje aj na podstatnú časť odvolacích námietok.

20. Z obsahu odvolania žalovaného vyplývajú jeho námietky v podstate iba voči výroku III., teda výroku, v ktorom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie jej podielu na bezpodielovom spoluvlastníctve manželov sumu 2.472,91 eura v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V odvolaní formálne napadnuté výroky II. a V. rozsudku však nie sú konkretizované žiadnymi odvolacími námietkami. Pokiaľ ide o výrok II. napadnutého rozsudku, odvolateľ dokonca navrhol, aby odvolací súd v tejto časti rozhodol totožne ako súd prvej inštancie, t.j. aby dlh z nezaplatenej pôžičky poskytnutej Slovenskou sporiteľňou, č. úveru 0445142650 zo dňa 21.7.2003, postúpený EOS KSI Slovensko, s.r.o. ako novému veriteľovi prikázal na úhradu žalobkyni vo výške 1.538,45 eura s prísl. a na úhradu žalovanému vo výške 1.538,45 eura s prísl.. Odvolateľ však nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie v časti neuznaných pasív, ktoré podľa jeho názoru mali byť zahrnuté do masy BSM; jedná sa o úvery z VÚB, a.s. (flexi pôžička ku dňu 13.11.2005 vo výške 35.000,- SK a povolené prečerpanie na tzv. Flexi účte vo VÚB, a.s. k 30.11.2005 vo výške 49.508,- Sk), ako aj o pôžičku, ktorá mala byť stranám sporu za trvania ich manželstva poskytnutá manželmi Orlovskými. Odvolateľ uviedol, že k uvedeným

skutočnostiam predložil prvoinštančnému súdu potvrdenia, s ktorými sa v odôvodnení rozsudku súd nevyporiadal, poprel celé úvery z VÚB banky a nezohľadnil skutočnosť, že žalovaný použil na čiastočné splatenie spoločných dlhov žalobkyne a žalovaného v SLSP tieto prostriedky získané z VÚB a.s..

21. S uvedenými odvolacími námietkami sa odvolací súd nemôže stotožniť, nakoľko súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku veľmi podrobne uviedol, ktoré dôkazy vykonal, medzi nimi aj dôkazy týkajúce sa vyššie uvedených úverov vo VÚB, a.s. a pôžičky od manželov Orlovských (bod 3, bod 5, bod 22, body 44 až 64 odôvodnenia napadnutého rozsudku) a zároveň podrobne a náležite vykonané dôkazy vyhodnotil a právne posúdil (body 81 až 96 odôvodnenia napadnutého rozsudku, z toho osobitne body 93 až 96 sa týkali pasív, ktoré súd prvej inštancie nezahrnul do masy BSM). Rozhodnutiu súdu prvej inštancie preto odvolací súd nemá čo vytknúť, a ako bolo uvedené vyššie v bode 22 tohto odôvodnenia, odvolanie žalovaného chápe ako jeho nespokojnosť s výsledkom v spore, ktorá skutočnosť však nemôže žalovanému privodiť priaznivejši výsledok v spore v odvolacom konaní. Z uvedeného dôvodu nepovažuje odvolací súd za potrebné ani opakovať dôvody, pre ktoré dospel súd prvej inštancie k správny skutkový i právny záverom v spore. Len na margo k tvrdeniu žalovaného, že po rozvedení manželstva so žalobkyňou ostal „s igelitkou na ulici“, z ktorého dôvodu nedisponuje dôkazom - pôvodnou zmluvou o pôžičke, poskytnutej stranám sporu manželmi Orlovskými v r. 2003 (ktorú pôžičku žalobkyňa po celý čas popiera), pričom v odvolacej námietke zdôrazňuje skutočnosť, že manželia N. poskytnutie pôžičky potvrdili svojim čestným prehlásením, doloženým konajúcemu súdu (č. I. 236 spisu), odvolací súd poznamenáva zhodne so súdom prvej inštancie (bod 62 napadnutého rozsudku), že predmetné čestné prehlásenie je podpísané iba I. N.; žalovaný však neuviedol v priebehu celého konania, vrátane konania odvolacieho, z akého dôvodu nedisponujú predmetnou zmluvou o poskytnutí pôžičky stranám sporu samotní veritelia, ktorí by v prvom rade v záujme ochrany vlastných práv mali byť dostatočne bdeli voči dlžníkom, osobitne, ak títo dohodnutý záväzok mali zjavne porušovať. Preto odvolací súd považuje za plne súladný so zákonom skutkový i právny záver súdu prvej inštancie v bode 96 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v zmysle ktorého nemal preukázané ani len poskytnutie samotnej pôžičky stranám sporu. Správne súd prvej inštancie zdôraznil, že pôžička je reálny kontrakt a v prípade popierania poskytnutia pôžičky žalobkyňou, nemohol akceptovať ako dôkaz o jej poskytnutí žalovaným predložené uznanie dlhu voči veriteľovi N., ani s ním uzatvorenú dohodu o zrážkach zo mzdy, ani potvrdenie jeho zamestnávateľa o vykonaných zrážkach a ani čestné prehlásenie podpísané I. N., ako jednou z údajných veriteľov o poskytnutí pôžičky.

22. V nadväznosti na vyššie uvedené preto považuje odvolací súd postup súdu prvej inštancie za plne súladný so zákonom, skutkový stav za dostatočne ustálený pre rozhodnutie vo veci, keď svoj postup v konaní a dôvody rozhodnutia súd prvej inštancie aj náležite odôvodnil.

23. Keďže žalovaným uplatnené odvolacie námietky v prejednávacom spore neboli preukázané, odvolanie nemožno považovať za opodstatnené, preto odvolací súd potvrdil rozsudok ako vecne správny (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola úspešná v odvolacom konaní, preto by mala proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania, avšak žalobkyňa v odvolacom konaní žiadne trovy konania nevznikli, preto odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať

pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).